

De Blockbusters-serie:

Het Picasso mysterie

Het geheim van Monet

De verborgen dromen van Dalí

Het Kandinsky bedrog

De ondergrondse Rembrandt

Banksy ontmaskerd

De vernielde beeldentuin van Niki de Saint Phalle

DE VERNIELDE BEELDENTUIN

VAN NIKI DE SAINT PHALLE

BLOCKBUSTERS

Manon Berns

kluitman

'You can have crazy dreams.'

Niki de Saint Phalle

Ruzie

Nur 283/W062301

Bisac JUV028000 / JUV003000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Manon Berns

Vormgever omslag: Oranje Vormgevers

Opmaak Binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

manonberns.nl
deblockbusters.nl
kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Storm prikt met de stok in het hart van het vuur. De onderste stukken hout vallen in rode brokken uit elkaar en rollen naar een lagere plek in de kuil. Een zacht zeewindje blaast in het vuur, waardoor de bovenste latjes nu ook vlam vatten. Ze hadden op het strand een oude pallet gevonden en die in stukken getrapt. Van een groepje Italiaanse jongens verderop op het strand mochten ze een aansteker lenen. Lara was zo slim om wat takjes en stukken papier te sprokkelen, waarmee ze het vuur

gemakkelijker aan hadden gekregen. Nu zitten ze met z'n vieren om het kampvuur. Het-laatste-avondvuur. Hun lijven zijn nog nat van het zwemmen. Zout prikt op Storms huid. Door de vlammen gluurt hij naar Juul. Ze glimlacht naar hem. Storm wil niet naar huis. Het is zo leuk hier. Hun tentjes staan naast de caravan van de ouders van Lara en Jimi. Storm wilde bij Juul in de tent maar dat mocht niet. Daarom kruipen ze elke avond stiekem met z'n allen in één tent en kletsen en lachen tot diep in de nacht.

Het zwembad op de camping is megagroot, met glijbanen en een golfslagbad. Iedere dag na het ontbijt gaan ze zwemmen. 's Middags lopen ze naar het strand en ze blijven daar totdat ze gaan eten. Als het donker wordt, wandelen ze meestal nog eens naar zee om te zwemmen. Ze kopen een ijsje, rennen over het strand en ontmoeten andere kinderen. Maar vanavond is de stemming anders. Niet zo vrolijk en uitgelaten. Zou dat komen omdat ze morgen weer naar huis gaan? Ze rijden met de ouders van Lara en Jimi via Parijs om Juul thuis af te zetten. Ze moet weer in het hotel van haar ouders werken, anders was ze misschien wel mee naar Nederland gegaan.

'Waarom had je nou zo'n ruzie met mama?' vraagt Jimi aan zijn tweelingzus.

Misschien komt de sombere stemming door die

ruzie, bedenkt Storm. Hij hoorde Lara in de caravan schreeuwen tegen haar moeder. De hele camping kon meegenieten.

'Wat denk je?' antwoordt Lara. 'Omdat ze altijd zo zeurt.'

'Jongens, vergeet niet je slippers aan te doen in de douches,' zegt Jimi met de hoge stem van zijn moeder. 'Anders groeien er straks paddenstoelen tussen jullie tenen.' Hij trekt er hetzelfde smerige gezicht bij als zijn moeder.

'Daar heeft ze dan wel weer gelijk in,' vindt Lara. 'Aan het einde van de dag is alles daar behoorlijk goor.'

'En waar heeft ze dan geen gelijk in?' wil Juul weten.

'Ze is zo...!' Lara zoekt naar het juiste woord. 'Zo ouderwets.' Ze graaft haar voeten in in het zand.

'Dat zijn alle ouders,' zucht Storm.

'Die van jou niet,' gaat Lara tegen hem in. 'Jouw ouders hebben niet van die regels 'omdat het hoort''

'Wat voor regels bedoel je dan?' vraagt Juul.

'Dat kauwgom ordinair is,' zegt Lara.

Er valt een balk uit de brandstapel op het zand. Jimi pakt de stok en duwt het stuk hout ermee terug in het vuur. 'Scheuren in je kleren kan echt niet,' valt hij zijn zus bij.

‘En als je dan vraagt waarom niet, krijg je het standaardantwoord: omdat het niet hoort.’ Lara zucht.

‘Maar waar zeurde ze deze keer nou over?’ wil Jimi weten.

‘Over de Smart City Challenge. Ik heb me daarvoor opgegeven.’ Lara gaat rechter op zitten en kijkt de anderen zelfverzekerd aan.

‘Wat is dat?’ vraagt Storm.

‘Een heel gaaf project,’ legt Lara uit. ‘Met een groep kinderen ga je de stad van de toekomst bedenken en ontwerpen. Ik las erover in de *Kidsweek* en heb me toen meteen aangemeld.’

Juul kijkt haar aan. ‘En wat doe je dan precies?’

Een jongen komt naast hun vuur staan en vraagt of hij de aansteker terug mag. Als Lara de aansteker geeft, knipoogt hij naar haar, stopt hem in zijn zak en loopt weer naar de groep verderop.

‘Zag je dat?’ Jimi wijst naar de jongen. ‘Hij vindt je leuk.’

‘Nou, je gaat met al die kinderen een jaar lang samen een stad ontwikkelen. Een stad waarin mensen echt graag willen wonen,’ probeert Lara eroverheen te kletsen.

‘Je wordt rood.’ Jimi lacht.

Lara verbergt haar wangen in haar handen. ‘Komt van het vuur.’

‘Een jaar? Dat is lang,’ zegt Storm.

‘Niet elke dag natuurlijk. Eén keer in de week.’ Lara lacht. ‘En dan hoeft je lekker niet naar school.’

‘En daar zeurde mama natuurlijk over,’ zegt Jimi. ‘Nu snap ik het.’

Storms telefoon gaat, maar hij neemt niet op. ‘Mijn vader, ik bel hem zo wel terug.’ Hij kijkt Lara vragend aan. ‘Kregen jullie daar ruzie over?’

‘Nee, nog stommer, mijn moeder vindt techniek niets voor meisjes,’ legt Lara uit. ‘Ze vond het project meer iets voor Jimi.’

Jimi begint te lachen. ‘Voor mij?’

‘Omdat jij een jongen bent, snappie?’ Lara schudt haar hoofd. ‘Dat bedoel ik dus: zo’n ouderwets antwoord. Vroeger was techniek voor jongens en daarom nu nog steeds. Toen werd ik boos. Heel boos.’

‘Dat hoorden we,’ zegt Storm.

‘Een stad ontwerpen is veel meer dan techniek alleen, toch?’ gooit Juul in de groep.

Lara knikt. ‘Je hebt allerlei soorten kinderen nodig. De een bedenkt gebouwen, de ander parken. Er zijn kinderen die met het milieu aan de gang gaan of kijken of de stad een beetje gezellig is.’

‘En wat vond papa ervan?’ vraagt Jimi.

‘Die was boos omdat ik het niet eerst overlegd had. Als je wordt geselecteerd, moet je één dag per week

naar Amsterdam, zoiets beslis je niet alleen, vindt hij.'

Storm staart in het vuur. Zijn vader zou een rondje door de kamer dansen als Storm zich hiervoor had opgegeven. En zijn moeder zou het liefst zelf ook meedoen aan zo'n project. 'Amsterdam, daar ben je toch zo, met de bus?'

'Ja, maar dan mis ik elke vrijdag school,' legt Lara uit. 'Misschien ben ik daar inderdaad niet slim genoeg voor, zoals mama zegt.'

Juul springt op. 'Wat een onzin. Jij niet slim? En trouwens, wat leer je nou op vrijdag, dan doe je toch nooit iets? Aan het eind van de week heeft niemand meer zin in die saaie opdrachten.'

Ze lachen.

'Volgens mijn moeder doen er alleen jongens mee aan dit project.' Lara schopt met haar voeten zand in het vuur.

'Een stad van de toekomst ontwerpen met alleen maar jongens lijkt mij echt het domste wat er is,' zegt Juul.

Storms telefoon piept. 'Berichtje van mijn vader. Ik moet hem terugbellen. Het is dringend.'

'Hoezo?' Jimi kijkt mee op Storms schermpje.

'Dat staat er niet bij. Alleen dat het dringend is.' Storm staat op en loopt met zijn telefoon aan zijn oor weg van het vuur. Zou er iets ergs gebeurd zijn? Met

opa? Hij was een beetje ziek voordat Storm op vakantie ging. Misschien is het erger geworden? Misschien is-ie... Of zou er iets met Stoffel zijn? Had zijn vader bij het uitlaten niet goed opgelet en was Stoffel de drukke weg op gerend?

Nieuws

De telefoon gaat lang over. Waarom neemt zijn vader nou niet op? Misschien is hij met Stoffel naar de dierenarts? Bij het vuur ziet Storm de anderen nieuwsgierig naar hem kijken. Hij hangt op en belt het nummer nog eens.

‘Hé, Stormpie,’ roept zijn vader enthousiast.

Storm zucht. Zijn vaders stem klinkt niet alsof er iemand dood is. ‘Hoi.’

‘Lekker vakantie aan het vieren?’

‘We zitten bij een kampvuur op het strand. Deze

camping is zo gaaf,’ vertelt Storm. ‘Kunnen wij hier volgend jaar ook heen?’

‘Mama en ik houden niet zo van dat massale gedoe, dat weet je toch? Maar ik heb een verrassing die nog veel leuker is.’

Storm steekt zijn duim op naar zijn vrienden, die nog steeds zijn kant uit kijken. Hij luistert naar zijn vader, die een hele berg informatie over Storm uitstort. Hij zit duidelijk in zijn hieper-de-pieper-stand en ratelt maar door. Storm komt er niet tussen. Hij steekt zijn duim nog eens omhoog naar de anderen.

‘Oké, tot morgen dan,’ antwoordt hij als zijn vader eindelijk stil is. ‘Superleuk.’

Met de telefoon in zijn hand rent Storm naar het kampvuur. ‘Topnieuws. Jullie raden het nooit.’

Iedereen kijkt hem verbaasd aan.

‘Je ouders gaan eindelijk trouwen,’ roept Lara.

‘Nee, het is veel leuker.’

‘Je vader heeft een nieuwe auto gekocht!’ probeert Jimi.

‘En jij, Juul, wat denk jij?’

‘Je moeder mag de *Mona Lisa* restaureren!’

‘Allemaal fout. Hou je vast, hier komt het grote nieuws!’ Storm spreidt zijn armen om de omvang van het bericht duidelijk te maken. ‘We gaan niet naar huis, maar nog langer samen op vakantie!’

Iedereen springt op en vliegt elkaar om de nek. Storm pakt Juul bij haar schouders en samen starten ze een polonaise om het vuur. Net zoals ze eergisteravond met een heel grote groep kinderen op de camping deden.

‘En we gaan nog niet naar huis...’ zet Jimi in.

‘Nog lange niet, nog lange niet,’ zingt Storm mee.

In een slinger dansen ze om het kampvuur en laten zich giechelend op hun rug in het zand vallen.

‘Hoezo?’ vraagt Juul als eerste. ‘Wat gaan we dan doen?’

‘Het is een enorm lang verhaal,’ begint Storm.

‘Begin maar bij het einde,’ zegt Jimi. ‘Waar gaan we heen?’

‘Verderop aan de kust ligt een beeldentuin. Daar gaan we morgen naartoe.’

‘Morgen al? Dus we rijden niet via Parijs naar huis?’ vraagt Lara.

‘Mijn ouders stappen zo in de auto en rijden vannacht hierheen.’

‘Wat gaaf,’ gilt Lara. ‘En dan gaan we met z’n allen naar die tuin?’

‘Ja, met onze tenten, want daar gaan we weer kamperen.’

Jimi geeft zijn vriend een boks. ‘Nog een vakantie. Hoelang eigenlijk?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordt Storm. ‘Het is voor mijn moeders werk.’

‘Wat moet ze daar doen?’ vraagt Juul.

‘Er is een beeld vernield,’ legt Storm uit. ‘Een heel groot beeld, vertelde mijn vader. Het staat in een beeldentuin vlak bij de zee.’

‘En zij moet dat beeld restaureren?’ vraagt Juul.

‘Eerst onderzoekt ze waarmee en hoe het beeld precies vernield is,’ vertelt Storm het verhaal van zijn vader na. ‘De politie heeft een expert nodig en heeft haar ingeschakeld.’

‘Klinkt spannend.’ Jimi lacht geheimzinnig. ‘Dan moet het wel een heel beroemd beeld zijn.’

‘Het is een megagroot beeld met heel veel kleuren. Een vrouw met dikke borsten en billen,’ probeert hij zo gewoon mogelijk zijn vaders uitleg te herhalen.

Jimi maakt met zijn handen ronde bewegingen voor zijn borstkas en schudt met zijn billen. De anderen lachen.

‘Mijn vader praatte zo snel, maar volgens mij had hij het over ene Niki de Sint-nog-iets.’

‘Die beelden ken ik,’ zegt Juul. ‘Ze staan in Parijs in de vijver voor Centre Pompidou. Ik ben daar met school geweest en we moesten er een origineel filmpje van maken.’ Ze zoekt op haar telefoon.

Terwijl de anderen nieuwsgierig met Juul meekij-

ken, port Storm in het vuur. Het hout smeult alleen nog maar. Storm wappert met zijn handdoek, waardoor er vlammen uit het hout oplaaien. Hij is blij omdat Juul nu niet naar huis hoeft.

‘Ze heet Niki de Saint Phalle. En ze maakt vrolijke beelden van sterke en stoere vrouwen.’ Juul laat haar telefoon zien als bewijs. De naam staat in sierlijke letters aan het begin van het filmpje. ‘Heb ik met een klasgenoot gemaakt.’ Ze drukt op *play*.

Ze horen klassieke muziek.

‘Het beeld heet de Stravinsky-fontein. Stravinsky was een componist. Vandaar die muziek.’

Ze zien een vijver midden in Parijs. In het water staan kleurrijke beelden van dieren en vrouwen met bolle buiken, billen en borsten. Een slang draait rondjes om zijn as, een vuurvogel spuit water de lucht in en een zeemeermin ligt lui te zonnebaden.

Storm kijkt naar de andere beelden, van metaal, die ook in de vijver staan. Het zijn net kleine fabriekjes met hun draaiende raderen en bewegende scharnieren. Ze maken een piepend geluid. Zouden die ook van die Niki zijn?

‘Die stalen beelden zijn van haar man,’ zegt Juul alsof ze Storms gedachten raadt. ‘Zijn naam ben ik vergeten.’

‘Ik vind die van Niki mooier,’ zegt Lara. ‘Zo vrolijk.’

‘Die stalen beelden zijn stoerder,’ vindt Jimi. ‘Dus deze beelden zijn vernield?’

‘Deze beelden staan in Parijs, slimpie,’ snauwt Lara haar broer toe.

‘Hier in Italië heeft ze een beeldentuin gemaakt met veel grotere beelden.’ Storm slaat de handdoek om zijn schouders. Het wordt koud. ‘Daar gaan wij morgen heen.’

‘Maar ik moet werken,’ zegt Juul.

‘Mijn ouders hebben alles geregeld met jullie ouders,’ vertelt Storm. ‘Iedereen is het ermee eens.’

‘Nog meer vakantie!’ roept Jimi. Hij springt op en rent naar de zee. Lara sprint achter hem aan.

‘De laatste duik,’ daagt Storm Juul uit.

Juul schudt haar hoofd. ‘Ga maar.’

Als Storm omkijkt, ziet hij dat Juul een berichtje stuurt. Zou ze geen zin hebben in een langere vakantie? Vast wel. Ze appt zeker met haar ouders, om te vragen of ze haar echt wel kunnen missen in het hotel. Hij roept Jimi en Lara, en trekt een sprintje naar de branding.

Beeldentuin

'Dus we moeten ergens op díé berg zo meteen die grote beelden zien liggen?' vraagt Storm aan zijn moeder, die achter het stuur zit. Hij heeft een plekje bij het raam aan de goede kant van de auto. Bij het andere raampje heb je uitzicht over zee, maar daar heeft niemand nu belangstelling voor. Juul, Lara en Jimi hangen over hem heen om ook wat te kunnen zien. Eigenlijk zitten ze de hele autoreis al boven op elkaar, want met z'n vieren op de achterbank is behoorlijk krap. Maar van de camping naar

de beeldentuin is het maar een uur rijden, dus Storms ouders vonden dat het prima kon. Even proppen en niet piepen, had zijn vader bij het instappen gezegd. De tenten pasten nog net achterin en hun tassen liggen onder hun voeten.

'De tuin moet ergens hoger op de berg liggen.' Storms moeder wijst naar een plek schuin voor de auto. 'Tussen de pijnbomen.'

De velden naast de weg zijn okergeel. Er valt hier weinig regen, zo te zien. Maar halverwege de berg groeien bomen. Bomen met een hoge en dunne stam en daarbovenop een brede, groene kruin. Rondom de camping had Storm ze ook zien staan. Ze lijken op parasols.

Storm draait het raampje open. Warme lucht slaat in zijn gezicht.

'Ik zie een beeld.' Jimi klimt nog verder over Storm heen en hangt uit het raam. 'Daar! Een soort monster.'

Het is alsof ze naar een pretpark rijden en uiteindelijk boven de bomen het topje van de eerste attractie uit zien steken. Verspreid over de berg staan grote gekleurde beelden. Een rode raket schiet de lucht in. Uit een toren zonder dak zweeft een ijzeren fiets. Met drie wielen. Of is het een sprinkhaan?

'Zie je die hand die boven die boom uitsteekt?' roept Lara. 'Wat is dit voor iets mafs?'

Storms moeder rijdt over een slingerweg de berg op. 'Die maffe tuin is onze camping deze week. Ludo en ik logeren in De Keizerin. Dat beeld met die grote rode kroon. Ze lijkt op een sfinx: half vrouw, half leeuwin. Zien jullie die al?'

Ze kruipen over elkaar heen naar het andere raampje. Nu heeft Juul het beste plekje. 'Dat beeld met die enorme, eh... borsten?'

'Dat is De Keizerin,' bevestigt Storms moeder. 'Een typisch Niki de Saint Phalle-beeld van een krachtige vrouw. Wacht maar af totdat je het van binnen ziet.'

'Dus je kunt er ook in?' vraagt Lara.

'Niki de Saint Phalle woonde zeven jaar in dat beeld,' antwoordt Storms moeder. 'De Keizerin was het centrum van haar tuin. Niki woonde, werkte en overlegde er met haar team. Dat beeld is Niki.'

Ze naderen de oprijlaan van de beeldentuin. De parkeerplaats is zo goed als leeg.

'Deed Niki zeven jaar over die beeldentuin?' vraagt Jimi.

'Nog veel langer,' lacht Storms moeder. 'Wel twintig jaar. Het is echt haar levenswerk.'

Zodra de auto op de parkeerplek staat, openen Storm en Juul de deuren. Buiten is het nog warmer dan in de volle auto. Kleren plakken aan hun bezwete lijven. Lara wappert haar jurk heen en weer en Storm

trekt zijn T-shirt over zijn hoofd, net als wanneer hij met voetbal gescoord heeft.

'Lekker rustig hier,' merkt Storms moeder op. 's Ochtends en 's avonds hebben we de tuin helemaal voor onszelf. Alleen in de middag is er publiek.'

'Maar 's nachts is er wel een vernieler in de tuin geweest,' zegt Jimi. 'Dus echt privé kun je het niet noemen.'

Ze lopen naar de entreepoort. 'Die komt toch niet nog een keer?' vraagt Lara.

'Dat weet je nooit, hè?' zegt Jimi, terwijl hij zijn zus uitdagend aankijkt.

'Vast niet, Lara,' stelt Storms moeder haar gerust. 'En er is politiebewaking, dus maak je geen zorgen.' Ze zwaait naar een man bij de poort, die enthousiast op hen afloopt.

Ze geven elkaar een zoen op de wang. Storm heeft zijn moeder nog nooit Italiaans horen spreken, hij wist niet eens dat ze dat kon.

'Dit is meneer Licari, de directeur van de Tarottuin.' Iedereen geeft hem een hand. 'We kennen elkaar van de universiteit van Florence. Hij neemt ons mee naar De Keizerin. Onze spullen halen we straks wel.'

Een breed kiezelpad slingert tussen olijfbomen omhoog. Als aan het einde een vijver in zicht komt, roept Juul: 'Het lijkt wel een sprookjestuin.'

Uit de enorme open mond van het felblauwe beeld achter de vijver stroomt water via een lichtblauwe trap de vijver in. Een gekleurde slang kronkelt langs de trap omhoog. Midden in het water spettert een ijzeren machine water door de lucht. Kleurrijke, hui-zenhoge beelden staan tegen de heuvel rondom de vijver.

Jimi gaat op de vijverrand zitten en haalt zijn handen door het koele water. Al snel hebben ze allemaal natte haren.

‘Kijk eens naar De Keizerin.’ Lara wijst omhoog naar het beeld links naast de vijver.

Van de kroon, over haar donkere gezicht, de volle borsten tot de reusachtige voeten van De Keizerin druipen dikke rode strepen naar beneden. Het is alsof iemand een pot verf boven haar hoofd heeft omgekieperd.

‘Dan ben je echt niet goed snik als je dit doet,’ zegt Juul boos.

‘Ik had al foto’s gezien,’ zegt Storms moeder. ‘Maar in het echt is het nog veel dramatischer. Welke idiotoot vernielt nou een beeld in zo’n prachtige tuin? Een tuin waar mensen komen om even aan de echte wereld te ontsnappen. Waar ze vrolijk worden, kunnen fantaseren en schuilen.’

Ze klauteren een pad omhoog naar De Keizerin.

Het beeld is afgezet met een rood-wit politielint. Een agent zit op een kruk onder een boom.

Meneer Licari houdt het lint omhoog en gebaart dat ze eronderdoor mogen.

Ze lopen om het beeld heen. Storms moeder haalt witte handschoenen uit haar tasje, trekt ze aan en veegt voorzichtig met een vinger over de verf. Daarna ruikt ze eraan en bespreekt iets met meneer Licari.

‘Ik dacht dat die beelden beschilderd waren,’ zegt Storm. ‘Maar ze zijn beplakt met gekleurde mozaïeksteentjes, zie je dat?’

‘En het zijn niet van die vierkante steentjes, zoals in jullie badkamer,’ merkt Lara op. ‘Elk steentje heeft een andere vorm.’

‘Moet je eens binnen gaan kijken,’ roept Jimi. ‘Eén grote lachspiegel.’

Ze rennen om het beeld heen en gaan naar binnen. Overall waar Storm kijkt, ziet hij stukjes van zichzelf in duizenden spiegelscherven. Op de muur, het plafond, de haard, de keukenkastjes, de banken en de tafel. Juul staat gekke bekken te trekken en Lara maakt een selfie.

‘Hier is de slaapkamer,’ roept Jimi van boven. ‘In de rechterborst van De Keizerin.’

Voordat Storm het trapje op loopt, steekt hij zijn hoofd om de hoek van de badkamer. Een slang van

blauwe tegeltjes vormt een douchebak en kronkelt langs de muur omhoog. In de geopende rode bek schittert een douchekop.

‘Gelukkig hoeven wij hier niet te slapen,’ roept Jimi. ‘Ik zou echt gek worden van al die spiegeltjes.’

‘Ik niet.’ Lara neemt een selfie naast de slangenkop. ‘Het lijkt wel een droom. Wie bedenkt er nou zo veel grappige dingen bij elkaar?’

‘Iets voor jouw stad,’ zegt Juul. ‘Wie wil hier nou niet wonen?’

‘Doe mij maar een gewoon huis, hoor,’ zegt Jimi. ‘Met rechte muren. Hier kun je niet eens een tv-scherm ophangen.’

‘Waar slapen wij eigenlijk?’ vraagt Lara.

‘Buiten.’ Storm loopt naar de deur. ‘Kom, we gaan vragen waar we onze tent op mogen zetten.’

Zijn moeder praat aan de andere kant van het rode lint met de politieagent. Op een open plek naast De Keizerin staat zijn vader te gebaren dat ze moeten komen.

‘Dit is jullie kampeerplek.’ Hij stampet met zijn hakken op de aarde. ‘Stevige ondergrond, het is ook zo droog hier, dat wordt rammen om die haringen in de grond te krijgen. Er is helaas geen stroom, maar jullie hebben toch een zaklamp.’

Naast hun kampeerplek staat een draadhek. ‘Best

een hoog hek,’ merkt Jimi op. ‘Die vernier moet een goede klimmer zijn.’

Lara kijkt rond. ‘Moeten we echt hier slapen?’

‘Hier staan we dicht bij Storms ouders,’ stelt Juul haar gerust. ‘En ons stuk is ook afgezet met politielint, dus hier komt verder niemand.’

Lara knikt.

‘Kom, we gaan de auto leeghalen, voordat al die toeristen komen,’ zegt Storms vader. ‘Tess moet het gesprek met de politie voorbereiden. Ze hebben al een verdachte.’

Tik-sleep

'Pssst,' klinkt het uit de andere tent. 'Slapen jullie al?'

'Nee,' antwoordt Jimi.

'Komen jullie bij ons?' fluistert Juul.

Storm weet niet hoe snel hij zijn slaapzak en kussen moet pakken. Hij dacht dat Juul moe was en allang in slaap was gevallen. Hij ritst de tent open. De maan staat lager dan een paar uur geleden en schijnt door de bomen. Storm ademt frisse lucht in. Lekker dat het 's avonds zo afkoelt.

'Tempooo,' hoort hij Jimi achter zich fluisteren.

Ze kruipen de tent van Lara en Juul in en verdelen zich met z'n vieren over het tweepersoonsluchtbed. Hun hoofden liggen aan de kant van de rits.

'Weet je wat ik vroeger een keer voor mijn verjaardag heb gevraagd?' zegt Juul als ze op hun buik liggen en door de loshangende tentflappen naar buiten gluren.

'Een slang,' antwoordt Lara. 'Dat heb je me weleens verteld.'

'Dat ook, maar ik bedoel iets anders.' Juul rolt de tentflap aan haar kant op en maakt die met het lusje en touwtje vast. Ze gebaart naar Jimi dat hij aan de andere kant hetzelfde moet doen.

Ze kijken naar de tuin.

'Wat wilde je dan nog meer hebben?' vraagt Storm.

'Een nacht alleen in een pretpark. Dat leek me zo spannend.'

Ze lachen om het antwoord.

'En, gekregen?' vraagt Jimi.

Juul schudt haar hoofd. 'Ik hoopte dat de attracties 's nachts tot leven zouden komen. Dat ze zouden gaan zingen en dansen. En acrobatische trucs zouden doen.'

De maan schijnt tussen de bomen door op De Keizerin. Licht weerkaatst op de duizenden tegeltjes. Het grote beeld legt hun tent in een donkere schaduw.